

עמ"ת 40330/07/16 - ע ת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 40330-07-16 ת(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אורית וינשטיין
העורר: ע ת (עציר)
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית משפט השלום בחדרה, כב' השופטת הדסה אסיף (להלן - **בית המשפט קמא**) אשר ניתנה בתיק מ"ת 45249-06-16 ביום 10.7.16 (להלן - **ההחלטה**) במסגרתה נקבע כי העורר יישאר במעצר עד לבחינת החלופה שהוצעה באמצעות תסקיר שירות המבחן.

כתב האישום:

2. ביום 22.6.16 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**), איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג - עבירה לפי סעיפים 382(ג) + 380 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, העורר וגב' כ ז (להלן - **המתלוננת**) היו בני זוג במשך 15 שנה עובר לאירוע המתואר.

ביום 21.1.16 קבע בית המשפט השלום בחדרה, כבוד השופטת פנינה ארגמן, במסגרת תיק מ"ת 38049-08-15 כי העורר יורחק הרחקה מלאה מן המתלוננת וכן הוציא צו איסור יצירת קשר עמה, בין במישרין ובין בעקיפין (להלן - **ההוראה החוקית**).

בתאריך 7.6.16 התקשר העורר מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלוננת וביקש לראות את בנם. המתלוננת חזרה אליו לאחר מספר דקות ואמרה לו שהיא בדרך למעון בנם. כשהגיעה המתלוננת למעון, המתין העורר מחוצה לו והחל לשוחח עמה על יחסיהם. המתלוננת הסבירה לו שיחסיהם נגמרו ונסעה לעבודתה.

בהמשך היום המשיך העורר ליצור קשר עם המתלוננת במספר הזדמנויות נוספות. בשיחה בשעה 15:18 סירבה המתלוננת להיפגש עם העורר, למרות בקשותיו שתעביר לו את חפציו שנותרו במקלט הבניין בו התגוררו. בשלב זה איים עליה שלא כדין כשאמר לה: "יש לי לשבת איתך ינעל רבאק ואם תלכי איתי בראש אני אהרוג אותך". השיחה הסתיימה כשהמתלוננת ביקשה מהנאשם לעזוב אותה בשקט ואילו הנאשם אמר: "יש לי ממך זונות ואת

עמוד 1

תמשיכי להיות הזונה שלי כן, אני אלך איתך בראש הזה, את רוצה?".

בהמשך היום בסמוך לשעה 16:00, נסעה המתלוננת ברחוב הרברט סמואל בחדרה והבחינה בנאשם, אז החליטה לעצור בסמוך אליו ולתת לו את מפתחות המקלט. המתלוננת נתנה לעורר את המפתחות שאז שאל אותה "מתי נשב ונדבר". המתלוננת השיבה שאינה רוצה לשבת איתו בבית ושיקבעו לשבת בחוץ, אז החל העורר להשתולל ותקף את המתלוננת שלא כדין בכך שתפס ומשך את שערות ראשה, הכה אותה במכת אגרוף על שפתייה ובמכת אגרוף על לחיה השמאלית וכן שרט אותה באמצעות המפתחות שאחז בידו.

לאחר מכן איים העורר על המתלוננת שלא כדין ואמר "שלא תחשבי שאני שחררתי אותך, אני אגיע אליך לאיפה שלא תהיי, ואם צריך אני אשורף לאבא שלך את הבית, ואני אוריד לך את שתי הרגליים, הסיפור פה יגמר כשאני אחליט". בהמשך לכך אמר "חסר לך שלא תעני בפעם הראשונה שאני מתקשר, רק תראי את המספר תעני מהר, שאני לא אצטרך לחפש אותך, אם לא תעני לי אני ארצח אותך". המתלוננת הניעה רכבה ונסעה מהמקום.

ההחלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים:

3. במקביל להגשת כתב האישום, הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.
4. ביום 29.6.16 נערך דיון בפני כב' השופטת הדסה אסיף במסגרתו טענו הצדדים לעניין הראיות לכאורה. בעוד שהמשיבה טענה לקיומן של ראיות לכאורה, טען העורר כי אין די ראיות לכאורה משום שלא ניתן לסמוך על עדות המתלוננת, לחילופין טען שיש כרסום משמעותי בראיות אשר יש בו להוביל לשחרורו של העורר.
5. ביום 7.7.16 נתן ביהמ"ש קמא את החלטתו וקבע כי לא ניתן להתעלם מהקושי הניצב בפני המשיבה ביחס לעדויותיה של המתלוננת, וזאת לאחר שבמסגרת הליך קודם, ת"פ 38050-08-15, המתנהל בפני כבוד השופטת רקפת מוהר, חזרה המתלוננת פעם אחר פעם על טענתה לפיה שיקרה בעדויותיה במשטרה וטענה כי פעלה במניפולטיביות בכדי לסלק את העורר מדירתה ומחיה. ביהמ"ש קמא קבע כי יש בכך כדי להשפיע על משקל עדויותיה של המתלוננת בנוגע לאירועים בתיק הנדון.
- בית המשפט קמא ציין בהחלטתו כי לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המשיבה, לפיה שינוי הגרסה של המתלוננת בהליך שבפני כבוד השופטת מוהר מקורו בכך שהעורר התקשר אל המתלוננת מבית המעצר קישון ושכנע אותה לשנות את גרסתה, מאחר וטענה זו לא נבדקה כלל. לא נבדקו השיחות הנכנסות למכשיר הסלולארי של המתלוננת ולא נבדקו השיחות היוצאות מבית המעצר, וכך גם לא נחקר העורר בעניין זה.
- עוד ציין בית המשפט קמא כי גרסת המתלוננת, כפי שנמסרה בחקירותיה במשטרה, לא נתמכה בעדויות האחרות שבידי המשטרה. לעומת זאת, גרסתו של העורר, לפיה היה בינו לבין המתלוננת ויכוח בנוגע לכסף שהמתלוננת רצתה ממנו, נתמכה בעדויות אחרות.
- לאור האמור לעיל, בית המשפט קמא סבר כי לא ניתן לקבוע כי יש די ראיות לכאורה לעניין האלימות והאיומים המפורטים בכתב האישום. באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, נקבע כי אין מחלוקת על כך שהעורר אכן פגש במתלוננת באותו היום, יותר מפעם אחת. עם זאת, לפחות אחד מאותם מפגשים היה ביוזמת המתלוננת, שטענה כי כלל לא היתה מודעת לקיומו של צו ההרחקה.
- עם זאת, ובהתחשב בעברו המכביד של העורר, הכולל עבירת אלימות כלפי המתלוננת, קבע בית המשפט קמא כי לא ניתן להתעלם מטענת המשיבה לפיה יתכן שהגרסה שמסרה המתלוננת למשטרה

בהליך נשוא כתב האישום שבפני כבוד השופטת מוהר היא הגירסה הנכונה ולא זו שמסרה בבית המשפט. אולם מאחר ועניין זה טרם הוכרע מאחר וטרם ניתנה הכרעת הדין באותה פרשה על ידי כבוד השופטת מוהר, קבע בית המשפט קמא כי אין מקום לשחרר את העורר מבלי שתוצע חלופה שתבטיח פיקוח הולם עליו. בשלב מתן ההחלטה לא הוצעה חלופה כאמור והסנגור הסתפק בטענה שיש להורות על שחרור העורר "בכל תנאי שבית המשפט יקבע". לפיכך, בית המשפט קמא הורה כי העורר יישאר במעצר עד לתום ההליכים.

עוד נקבע כי אם תוצע חלופה שתבטיח פיקוח הולם על העורר, ניתן יהיה לבחון אותה, ולצורך זה נקבע דיון בעניין החלופה המוצעת ליום 10.7.16.

ההחלטה נשוא הערר:

6. בדיון מיום 10.7.16 הציע ב"כ העורר חלופה של מעצר בית מלא בבית אמו של העורר בפיקוח אמו ושתי אחיותיו לסירוגין.

ב"כ המשיבה עדכן בדיון כי בהמשך להחלטת בית המשפט קמא מיום 7.7.16, התקיים דיון בפני כבוד השופטת מוהר, וכי באותו יום בדיוק אמורה היתה להישמע עדותה של המתלוננת ועדות החוקרת שגבתה את עדותה באותו הליך. עוד צוין כי כב' השופטת מוהר התירה למשיבה לבצע פעולות חקירה לצורך השלמות חקירה וכי המשיבה פועלת במרץ לביצוען.

ב"כ המשיבה הוסיף וטען כי בנסיבות בהן שירות המבחן קבע בעבר כי נשקפת מסוכנות גבוהה מהמשיב, וכן כי קיים דוח איזוק אלקטרוני בו נרשמו מספר הפרות - אין מקום לשחרר את העורר למעצר בית מבלי ששירות המבחן יבדוק את הנושא קודם לכן.

7. בית המשפט קמא בהחלטתו קיבל את עמדת המשיבה. אמנם בית המשפט קמא לא התעלם מן העובדה כי בהחלטתו מיום 7.7.16 קבע כי הסתירות בגרסת המתלוננת משליכות על שאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאיומים והאלימות הנטענים. אולם, צוין כי לא ניתן להתעלם מכך שכל אותן סתירות מקורן, בין היתר, בהליך האחר המתנהל בפני כב' השופטת מוהר.

בשים לב לעברו המכביד של העורר ולעובדה כי לחובתו הרשעות קודמות בעבירות זהות, נקבע כי המסוכנות הנשקפת מהעורר כלפי המתלוננת היא ברמה הדורשת בדיקה מעמיקה טרם שבית המשפט יוכל לאפשר חלופת מעצר.

לאור האמור לעיל, קבע בית משפט קמא כי יש לבחון את חלופת המעצר רק לאחר שיוגש תסקיר מטעם שירות המבחן, זאת הגם שלא בכל פעם שבית המשפט בוחן חלופת מעצר - נדרש הוא לתסקיר של שירות המבחן, אולם המקרה הנדון הינו דוגמה טובה לבחינה המעמיקה שמאפשר תסקיר שירות המבחן. בהתאם הורה בית משפט קמא על הגשת תסקיר כאמור עד ליום 10.8.16 ודיון נקבע בפני בית משפט קמא ליום 11.8.16.

על כך הערר.

טענות העורר:

8. בית המשפט קמא שגה עת קבע כי יש לעצור את העורר עד לקבלת תסקיר, מקום בו נקבע בהחלטת בית המשפט קמא מיום 7.7.16 כי אין די ראיות לגבי עבירות האלימות, אשר הן לב העניין. עוד נטען כי

גם לגבי העבירה של הפרת הוראה חוקית נקבע כי המתלוננת היא שזו שיצרה קשר עם העורר וכי הוא "לא היה מודע לכל תנאי השחרור".

ב"כ העורר הוסיף וטען כי בית המשפט קמא שגה עת שקיבל את טענות המשיבה בדבר הראיות לכאורה, לאחר שבית המשפט קמא כבר נתן החלטתו בעניין.

עוד נטען כי בית המשפט קמא טעה כאשר חרף החלטת בית המשפט העליון בעניין בש"פ 478/12 פריח' אל אעסם נ' מדינת ישראל, בחר להיעזר בתסקיר שירות המבחן שיבחן חלופת מעצר, למרות קביעתו בדבר העדר ראיות לכאורה וחרף העובדה שהחלופה המוצעת נכחה בבית המשפט ובכך האריך את מעצר העורר שלא לצורך. זאת, כאשר במקרה הנדון, בו נקבע כי אין די ראיות - הכף צריכה לנטות לשחרור לחלופת מעצר.

עמדת המשיבה:

9. הערר מתייחס להחלטה על המשך מעצרו של העורר הנובע משני תיקים פלייט: התיק הנדון העוסק באלימות שהפעיל העורר כלפי המתלוננת, והאירוע הקודם מאוגוסט 2015, הנדון בפני כבוד השופט מוהר.

ב"כ המשיבה הבהיר כי בתיק שבפני השופט מוהר הוגש ערר על ההחלטה לשחרר את העורר לחלופת מעצר, אשר נדון בפני כבוד השופט שרעבי שקיבל את הערר והורה על המשך מעצרו של העורר. אולם, עקב טעות מנהלית לא קוימה הקראה תוך 30 יום כמתחייב בחוק, והוחלט בסופו של יום על מעצרו באיזוק אלקטרוני. הובהר עוד כי אלמלא תקלה זו, לא היה משתחרר העורר ממעצר.

עוד נטען, כי המסוכנות הנשקפת מהעורר היא גבוהה, לאור תסקירים קודמים שנערכו בעניינו של העורר בהליכים קודמים.

10. ב"כ המשיבה תיאר את השתלשלות האירועים שהביאה לכך שהמתלוננת חזרה בה בבית המשפט בפני כבוד השופט מוהר מגירסתה כפי שהוצגה במשטרה. הובהר כי משניתן היתר להשלמות חקירה, בדקה המשיבה את טענת המתלוננת לפיה העורר קיים עמה שיחות בעודו עצור, בהן הבטיח שיעזוב אותה לנפשה בתמורה לכך שתשנה את גרסתה, וכי כך עשתה כדי שהעורר אכן יניח לה לנפשה. ב"כ המשיבה הציג בדיון תדפיסי שיחות יוצאות מבית המעצר קישון ותדפיסי שיחות נכנסות לטלפון הנייד של המתלוננת, מהם עולה כי ב- 24 מקרים במהלך חודש אוגוסט יצאו שיחות מבית המעצר קישון אל המתלוננת. ב"כ המשיבה ציין כי אף המתלוננת הציגה את ההתפתחות הראייתית הנ"ל כהסבר לכך שמסרה עדות עוינת.

11. התפתחות ראייתית זו, אשר יש בה כדי להשליך על המהימנות שניתן לייחס לגירסת המתלוננת בהליך דן, חייבת היתה להיות מוצגת בפני בית המשפט קמא.

הגם שלא הוגש ערר על החלטת בית משפט קמא מיום 7.7.16 לעניין הראיות לכאורה, אין המשיבה מסכימה לקביעה כי אין די ראיות לכאורה, בוודאי שלא ביחס לעבירת האיזמים.

12. בית המשפט קמא הבין את המסוכנות הנשקפת למתלוננת ולכן החלטתו להמתין לקבלת תסקיר ולא לשחרר את העורר לאלתר לחלופת מעצר - הינה החלטה זהירה וסבירה בנסיבות העניין. על כן יש לדחות את הערר.

דין והכרעה:

13. לאחר שעיינתי בתיק החקירה הנוגע לכתב האישום בהליך דן, כמו גם בתיק החקירה בנוגע לכתב האישום שנדון בפני כבוד השופטת מוהר, ולאחר שנתתי דעתי לכל טענות באי כוח הצדדים הן בכתב והן בעל פה - אני מוצאת כי דין הערר להידחות.
- לא מצאתי, בנסיבות הקונקרטיות של המקרה הנדון כי נפל פגם כלשהו בהחלטת בית משפט קמא עת הורה על המשך מעצרו של העורר לצורך קבלת תסקיר מעצר בעניינו לשם בחינת האפשרות לחלופת מעצר.
14. אכן, בית משפט קמא קבע בהחלטתו מיום 7.7.16 כי לא קיימות די ראיות לכאורה לעניין עבירות האלימות והאיומים שבכתב האישום. אולם, אין להתעלם מן העובדה כי לא קיימת כל מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית.
15. זאת ועוד, הגם שלא הוגש ערר על ידי המשיבה על אותה החלטה מיום 7.7.16, אינני יכולה להתעלם מן העובדה הברורה והחד משמעית כי בתיק החקירה מצויה ראיה ברורה וחותרת לעניין עבירת האיומים שבכתב האישום, בדמות הקלטת שיחה ותמלולה בין המתלוננת לבין העורר מיום 7.6.16 (סומן נ"ה בתיק החקירה) - אשר נראה כי לא נלקחה בחשבון במסגרת החלטת בית משפט קמא מיום 7.7.16.
- אלא שראיה זו, גם אם לא ניתן לה המשקל הנדרש בהחלטה בעניין הראיות לכאורה, יש בה לכל הפחות להעיד על מסוכנותו של העורר, וממילא אף בה יש כדי לתמוך במסקנת בית משפט קמא לבחון את שאלת שחרורו של העורר לחלופת מעצר בעזרת תסקיר מעצר טרם מתן החלטה.
16. סבורני, כי במקרה הנדון צדק בית משפט קמא עת החליט לדחות את מתן החלטתו בעניין חלופת המעצר עד לאחר קבלת תסקיר מעצר.
- מקום בו ביסס בית משפט קמא את החלטתו בעניין הראיות לכאורה על היעדר היכולת ליחס מהימנות לגרסת המתלוננת נוכח העובדה כי בהליך המוקדם יותר, בפני כבוד השופטת מוהר, חזרה בה מגרסתה במטרה במסגרת עדותה בבית המשפט; ומקום בו הסתבר לבית המשפט קמא כי חלה תפנית עובדתית בעניין זה, וכי המתלוננת נחקרה בבית המשפט בפני השופטת מוהר בעניין שינוי גרסתה והסבירה כי העורר הפעיל עליה לחץ לשנות גרסתה וכי התקשר אליה לצורך זה מבית המעצר קישון - הרי שראוי היה לנקוט משנה זהירות נוכח התפתחות עובדתית זו, לכל הפחות באשר לבחינת חלופת המעצר.
17. ב"כ העורר הפנה להחלטתו של כבוד השופט עמית בעניין בש"פ 478/12 פריח אל אעסם נ' מדינת ישראל, וביקש להיסמך על האמור בה לצרכי ערר זה. אלא שלטעמי, אין בהחלטה זו כדי לסייע בידי העורר במקרה הנדון.
18. כבוד השופט עמית מצביע במסגרת ההחלטה בעניין פריח אל אעסם על שלושה מצבים אפשריים שעשויים להתקיים לאחר השלב הראשון בבקשה למעצר עד תום ההליכים - הוא שלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה, כאשר השלב השני הוא בחינת קיומה של עילת מעצר והשלב השלישי הוא בחינת חלופת מעצר. באותה החלטה ציין כבוד השופט עמית, כי הגם שרצוי היה כי ההחלטה בעניין הבקשה למעצר עד תום ההליכים תינתן כמקשה אחת - לרוב אין הדבר מסתייע בשל סיבות שונות. על כן, יכול שבית המשפט ימצא כי יש ראיות לכאורה ואין מקום לחלופת מעצר - כך שדין בשלב השני - מתייתר.

יכול שבית המשפט ימצא כי אין ראיות לכאורה או שעוצמתן כה נמוכה עד כי אין להטיל עליו תנאים לשחרורו בערובה - וגם במצב זה מתייחר הדיון בשלב השני.

יכול שבית המשפט ימצא כי יש ראיות לכאורה אך ראוי לבחון חלופת מעצר - כאשר זהו המצב השכיח ביותר. כך, יקרה כי בית המשפט יבחן את חלופת המעצר על אתר ויש שיבחר להסתמך על תסקיר מעצר וידחה את מתן ההחלטה עד לאחר קבלתו, על אף פער הזמנים שעשוי להיווצר עד להגשת התסקיר לבית המשפט, אשר יחייב את המשך שהות הנאשם במעצר.

19. אכן, יהיו מצבים בהם נכון יהיה כי בית המשפט יבחן את חלופת המעצר בכוחות עצמו. אך יהיו מקרים בהם נכון יהיה שבית המשפט יבחן את האפשרות שהנאשם יושם בחלופת מעצר רק בכפוף לבחינה מקיפה ומעמיקה של שירות המבחן. כמו בית משפט קמא, אף אני סבורה שהמקרה שלפני הוא מקרה נכון וראוי שבו בחינת חלופת המעצר תעשה בעזרת תסקיר שירות מבחן.

20. על חשיבות קבלת תסקיר שירות מבחן לצורך בחינת חלופת מעצר, עמד כבר לא אחת בית המשפט העליון. כך נאמר בעניין 642/09 מדינת ישראל נ' פלונית (12.8.09):

"תסקיר המעצר הוא מהאמצעים החשובים שנתן המחוקק בידו של בית המשפט בכדי לבחון את מידת ההכרח שבמעצר. על תכליותיו של תסקיר המעצר ניתן ללמוד מעיון בסעיף 21א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: החוק) המפרט כי תסקיר מעצר יכלול את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את משמעות המעצר, החלופות למעצר ולשחרור או המלצה בדבר תנאים מיוחדים לשחרור בערובה והפיקוח עליהם. בית המשפט מסתייע בשירות המבחן כגורם המקצועי, בעל הידע, המומחיות והניסיון להעריך בשלב המעצר את מסוכנותו של הנאשם, את התאמתן של החלופות המוצעות כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת אמצעי הפיקוח הנדרשים, כאשר נשקל שחרור לחלופת מעצר (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, [פורסם בנבו], 29.6.05)). במילים אחרות, שירות המבחן הוא בבחינת "עיניו" של בית המשפט בשטח. "באמצעות התסקיר השופט מקבל אבחנה מדויקת ביחס לעצור וביחס לאפשרות של המרת המעצר בחלופה. בכך מתאפשרת לבית המשפט החלטה מושכלת יותר באשר לנחיצות השימוש בסנקציית המעצר" (יובל אלבשן "סדר דין פלילי: חוק המעצרים החדש" עיוני משפט כב 87, 100 (תשנ"ט))"

21. כאמור, הגם שבית משפט קמא קבע כי בכל הנוגע לעבירת התקיפה והאיומים לא קיימות ראיות לכאורה, סבר הוא כי די בעבירת הפרת הוראה חוקית, ובהתחשב בעברו המכביד של העורר, על מנת להגיע למסקנה כי לא ניתן להורות על שחרורו בלא חלופת מעצר הולמת. לא מצאתי פגם במסקנה זו, שכן בכך ביקש בית משפט קמא לערוך איזון נאות בבחינת חלופת המעצר.

יתר על כן, וכפי שהובהר לעיל, סבורני כי על אף שהמאשימה לא הגישה ערר על החלטתה של כב' השופטת אסיף שקבעה כי לא התקיימו ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת התקיפה והאיומים, לא ניתן להתעלם מהאירועים שאירעו לאחר שהמתלוננת העידה בדיון בהליך ת"פ 38050-08-15 בפני השופטת מוהר בעניין הסיבות לשינוי גרסתה.

איני יכולה להתעלם גם מן העובדה כי בהליכים קודמים הוגשו תסקירי מעצר מהם עלה כי קיימת מסוכנות גבוהה מצד העורר כלפי המתלוננת - כך עולה מתסקיר המעצר מיום 11.10.15 שהוגש במסגרת תיק מ"ת

15-08-38049, בעמוד 3 לתסקיר פסקה שלישית.

22. על כן, ברי לטעמי כי המקרה הנדון הוא המקרה הנכון והראוי לנקיטת משנה זהירות, ולהידרשות לבחינה המעמיקה והמקיפה של שירות המבחן במסגרת תסקיר מעצר, לצורך קבלת החלטה מושכלת באשר לאפשרות השמתו של העורר בחלופת מעצר.

23. על כן, צדק בית משפט קמא עת הורה על הפניית עניינו של העורר לבחינה באמצעות שירות המבחן ועת הורה על המשך מעצרו עד לאחר קבלת התסקיר המעצר שיבחן את האפשרות לשחרורו חלופת מעצר ויבחן את חלופת המעצר המוצעת.

24. הערר נדחה אפוא. העורר ישהה במעצר עד להחלטה אחרת. ממילא דיון בשאלת האפשרות להשמתו בחלופת מעצר נקבע ליום 11.8.16, כאשר שירות המבחן נתבקש להגיש את תסקיר המעצר עד ליום 10.8.16.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ו, 26 יולי 2016, בנוכחות ב"כ העורר, ב"כ המשיבה והעורר בעצמו באמצעות הליווי.